

Arrest

nr. 310 332 van 19 juli 2024
in de zaak RvV X/ XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 10 juli 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die bij een grenscontrole in de luchthaven te Zaventem de toegang tot het Belgische grondgebied werd geweigerd op 24 april 2024, diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 mei 2024 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen (RvV 1 juli 2024, nr. X). Het arrest is gemotiveerd als volgt:

“Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt het verzoekschrift ingediend binnen de tien dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, of die ter beschikking is gesteld van de regering.

Met toepassing van artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van dezelfde wet begint de beroepstermijn, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, ten aanzien van de geadresseerde te lopen vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst.

Bij nazicht van de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker zich op het ogenblik van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, bevond. Er blijkt ook dat de bestreden beslissing werd genomen op 30 mei 2024 en dat verzoeker hiervan op 31 mei 2024 in kennis werd gesteld (per drager – getekend voor ontvangst), zoals ook uiteengezet in het verzoekschrift. Zaterdag 1 juni 2024 is derhalve de eerste dag van de beroepstermijn en maandag 10 juni 2024 de vervaldag. Dit betekent dat het verzoekschrift van 13 juni 2024 laattijdig werd ingediend aangezien de laatste nuttige dag maandag 10 juni 2024 was. Derhalve is het beroep laattijdig en onontvankelijk.

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht verhinderd werd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen.

Ter terechtzitting werd verzoeker gewezen op de laattijdigheid van het beroep, wat door hem ook reeds werd erkend in het verzoekschrift en waarin hij zich beriep op overmacht. Verzoeker brengt geen andere elementen of documenten hieromtrent bij, dan hetgeen in het verzoekschrift uiteengezet werd.

Het verzoekschrift luidt, in verband met de ontvankelijkheid ervan, als volgt: “Verzoeker is op 31.05.2024 in kennis gesteld van de bestreden beslissing. Ondanks dat verzoeker buiten zijn toedoen de termijn van tien dagen met drie dagen heeft overschreden, is dit te wijten aan overmacht. De eerste pro-deo advocaat heeft snel laten weten niet in beroep te zullen gaan. Voorbije week hebben assistent sociales meermaals aan de balie gevraagd voor een tweede opinie te krijgen, maar hebben echter nooit antwoord gekregen. Wij als zijn nieuwe advocaat hebben het dossier pas twee dagen geleden ontvangen. Om deze reden en op grond van overmacht verzoeken wij dat het onderhavige beroep ratione temporis ontvankelijk zal worden verklaard. (stuk 2)”

Het desbetreffende stuk 2, gevoegd bij zijn verzoekschrift, dat hij zelf omschrijft als het “bewijs van overmacht”, betreft een e-mail van 12 juni, opgesteld door L.V. gericht aan verzoekers advocaat met volgende mededeling: “De eerste pro-deo advocaat heeft snel laten weten niet in beroep te zullen gaan. Voorbije week hebben mijn collega en ik meermaals aan de balie gevraagd voor een tweede opinie te krijgen, maar hebben echter nooit antwoord gekregen.”

Verzoekers advocaat beroept zich aldus op het feit dat een vorig advocaat besloten heeft om niet in beroep te gaan en hijzelf het dossier pas ontvangen heeft na het verlopen van de beroepstermijn. Dergelijke uitleg kan echter niet aanvaard worden als een bewijs van overmacht. Overmacht kan immers enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass, 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). De beslissing van verzoeker om geen rechtsmiddel aan te wenden en dan zijn daaropvolgende beslissing om hierop terug te komen, betreft geen buiten zijn wil gelegen feit of gebeurtenis die hij niet kon voorzien noch vermijden.

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Het beroep is onontvankelijk ratione temporis.”

1.3. Op 4 juli 2024 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 10 juli 2024 besliste de adjunct-commissaris dat het verzoek onontvankelijk is. Deze beslissing, die verzoeker op 11 juli 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 04/07/2024
Overdracht CGVS: 05/07/2024*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §3, lid 5 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger te zijn, behorende tot Moosi etnie en het Islamitische geloof, en geboren op [...] januari 1992 te Nima (Accra, Ghana).

Op 24 april 2024, kwam u het Belgisch rijk binnen. U verzocht een eerste keer om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties op 24 april 2024. Op 31 mei 2024, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen op 1 juli 2024. Zonder naar uw land van oorsprong terug te keren, diende u op 4 juli 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U bevond zich op dat moment in een gesloten centrum.

Ter staving van uw huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming, vermeldt u dezelfde redenen als bij uw vorige verzoek. Om uw verklaringen te staven, stelt u een video en foto's neer te leggen van uzelf na het geweldsincident.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw voorgehouden seksuele oriëntatie (biseksuele geaardheid) niet geloofwaardig werd geacht. U diende beroep in tegen deze beslissing, maar dit werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende geen verder beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. Uw nieuw element betreft "foto's en een video, die ik nam van mezelf, om de verwondingen te tonen die ik heb opgelopen nadat ik aangevallen werd in Ghana vanwege mijn seksuele oriëntatie," verwijzend naar het incident op 6 maart 2024. Op dit beeldmateriaal zou te zien zijn: "ik bevind me op een ziekenhuisbed met verwondingen aan mijn armen en buik. Deze wonden zijn nog rauw en men kan zien dat mijn huid werd afgescheurd. Ik bevind me al liggend in een ziekenhuisbed in Ghana nadat ik aangevallen werd." U benadrukt dat het toont dat niet-heteroseksuele personen worden vervolgd in Ghana, dat u vreest opnieuw deze vervolging of erger te ondergaan. U stelt dat u eerder geen toegang had tot uw telefoon (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, zie administratief dossier).

Het door u neergelegde beeldmateriaal – het CGVS vindt enkel de foto's terug in uw dossier, maar uit uw verklaringen blijkt dat de video soortgelijk beeldmateriaal zou bevatten – heeft betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet dat, zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd afgewezen door het CGVS wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het neergelegde bewijsmateriaal kan deze ongeloofwaardigheid niet omkeren. Immers, er kan niet objectief worden nagegaan in welke omstandigheden, inclusief aanleiding, u deze verwondingen opliep.

Bovendien werd er u door de Protection Officer tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, gevraagd of u documenten of foto's wenste toe te voegen aan uw dossier, waarop u toen antwoordde: "ik heb geen foto's of documenten want toen het incident gebeurde moest ik in allerijl Ghana verlaten om mijn leven te redden" (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/05/2024, hierna NPO, p. 3).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker ontwikkelt een enig middel als volgt:

“Het enig middel is ontleend aan schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikelen 2 et 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel

A. PRINCIPES

1. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en één van de hoekstenen van een democratische samenleving.

In de Grand Chamber uitspraak Labita v. Italië, stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het volgende:

[EHRM 6 april 2000, Labita t. Italië, nr. 26772/95]

Om te kunnen concluderen dat artikel 3 EVRM is nageleefd, moet strikt de hand worden gehouden aan het procedurele aspect van deze bepaling, op grond waarvan het onderzoek naar het reële risico van een schending van artikel 3 grondig en rigoureuus moet zijn. In geval van uitzetting van een persoon die om internationale bescherming verzoekt, is het de verantwoordelijkheid van de administratieve autoriteit om een passend en grondig onderzoek in te stellen wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Dit werd bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak J.K. tegen Zweden:

[EHRM 23 augustus 2016, J.K. t. Zweden, nr. 59166/12]

Inzicht in het belang van het behoren tot een bepaalde groep bij asielaanvragen is cruciaal, zoals blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name in zijn arrest in de zaak J.K. tegen Zweden:

[Ibid.]

Volgens de jurisprudentie erkent het Hof dat een asielzoeker zijn situatie niet altijd hoeft te onderscheiden van de algemene perikelen in zijn land van herkomst als hij behoort tot een groep die systematisch blootstaat aan mishandeling. Deze flexibelere benadering wordt gehanteerd om de bijzondere kwetsbaarheid van bepaalde groepen te erkennen.

Het Hof benadrukt dat verzoeker geen andere bijzondere onderscheidende kenmerken hoeft aan te tonen indien dit de bescherming van artikel 3 illusoir zou maken. De beoordeling vindt plaats in het licht van het relaas van verzoeker en de informatie over de situatie van de betrokken groep in het land van bestemming.

Deze benadering, die is gekozen om de specifieke kwetsbaarheid van bepaalde groepen te erkennen, is bedoeld om ervoor te zorgen dat de door artikel 3 geboden bescherming niet in het gedrang komt door buitensporig strenge bewijsvereisten.

In dit verband heeft het Hof geoordeeld dat asielzoekers, aangezien zij zich in een bijzondere situatie bevinden wat betreft de bewijslast, het voordeel van de twijfel moeten krijgen bij de beoordeling van hun verklaringen en bewijsstukken:

[Ibid.]

Het Hof tracht dus een evenwichtige en eerlijke beoordeling te maken van verzoekers individuele situatie binnen de bredere context van systematische mishandeling in zijn land van herkomst.

Het reële risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet daarom worden beoordeeld op basis van een rigoureuus en grondig onderzoek, zodat elke redelijke twijfel met betrekking tot het risico op een schending van voornoemde bepaling effectief kan worden weggenomen. Dit werd bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Singh e.a./België:

[EHRM 2 oktober 2012, Singh e.a. t. België, nr. 33210/11]

2. Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen luiden als volgt:

Artikel 2:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”.

Artikel 3:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”.

Wat betreft de toepassing van deze bepalingen, stelt de Raad van State als volgt vast:

[RvS 26 februari 2013, nr. 222 630]

3. Het zorgvuldigheidsbeginsel

Op grond van de zorgplicht - een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur :

« aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Dit principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ». (Nadruk toegevoegd). (Vrij vertaling: "Geen enkel administratief besluit kan regelmatig worden genomen zonder dat de auteur ervan voorafgaandelijk een grondig en gedetailleerd onderzoek heeft verricht naar de omstandigheden van de zaak waarover hij zich wil uitspreken." Dit principe "verplicht de autoriteit dan ook om een grondig onderzoek van de feiten uit te voeren, alle nodige informatie te verzamelen voor het nemen van een beslissing en alle elementen van het dossier in overweging te nemen, zodat de beslissing met volledige kennis van zaken kan worden genomen, nadat alle relevante elementen op een redelijke wijze zijn geëvalueerd om het specifieke geval op te lossen.").

B. TOEPASSING IN VOORLIGGENDE GEVAL

1. Onjuistheid van de bewering over het ontbreken van verder beroep en mogelijkheid tot beoordeling van de gronden

In de bestreden beslissing voert het CGVS het volgende aan:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw voorgehouden seksuele oriëntatie (biseksuele geaardheid) niet geloofwaardig werd geacht. U diende beroep in tegen deze beslissing, maar dit werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U tekende geen verder beroep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.”

De stelling dat verzoeker “geen verder beroep heeft aangetekend” is onjuist. Op 09.07.2024 heeft verzoeker cassatieberoep tot nietigverklaring ingediend tegen het arrest van de RVV (Stuk 3). Hierdoor is arrest nr. 309 142 op 01.07.2024 van de RVV niet definitief.

Gezien het feit dat de RVV in zijn beslissing, arrest nr. 309 142 op 01.07.2024, niet heeft beslist over de inhoudelijke gronden (fond) van de zaak, heeft uw hof de mogelijkheid om deze gronden te beoordelen. Dit wordt ook bevestigd in een arrest van de RVV:

[RvV 7 maart 2024, nr. 302 829]

Dit betekent dat verzoeker het recht heeft om de gronden van deze eerdere beslissing aan te vechten via het beroep tegen de beslissing die zijn tweede verzoek om internationale bescherming onontvankelijk verklaart.

Het principe dat een administratieve beslissing niet bekleed is met gezag van gewijsde, houdt in dat de eerdere beslissing door de Raad opnieuw beoordeeld kan worden.

Op basis van bovenstaande argumenten verzoeken wij uw hof om de gronden van de eerdere beslissing tot weigering van internationale bescherming opnieuw te beoordelen in het licht van het lopende beroep.

2. Het niet correct beoordelen van de geloofwaardigheid en zelfidentificatie

De CGVS heeft niet voldoende rekening gehouden met verzoeker zelfidentificatie als biseksueel. Volgens de NANSEN-richtlijnen moet zelfidentificatie als een primaire indicatie van seksuele geaardheid worden beschouwd. De evaluatie moet gebaseerd zijn op verzoeker persoonlijke getuigenis en ervaringen in plaats van op stereotypische verwachtingen van hoe een biseksueel persoon zich zou moeten gedragen of uiten:

"Self-identification as a LGBTI person should be taken as an indication of the applicant's sexual orientation and/or gender identity." (Zelfidentificatie als een LGBTI-persoon moet worden gezien als een aanwijzing van de seksuele geaardheid en/of genderidentiteit van verzoeker)

"Each person's self-defined sexual orientation and gender identity is integral to their personality and is one of the most basic aspects of self-determination, dignity and freedom." (Iedereen's zelfgedefinieerde seksuele geaardheid en genderidentiteit is integraal aan hun persoonlijkheid en is een van de meest fundamentele aspecten van zelfbeschikking, waardigheid en vrijheid)

3. Onvoldoende overweging van psychologische en culturele factoren

De CGVS heeft niet voldoende rekening gehouden met verzoeker psychologische kwetsbaarheid en de impact van zijn ervaringen op zijn vermogen om zijn verhaal samenhangend te vertellen. De richtlijnen benadrukken de noodzaak van gevoeligheid en begrip voor de psychologische barrières die individuen kunnen ondervinden bij het onthullen van hun seksuele geaardheid:

"A safe environment is equally important during consultations with legal representatives. Discrimination, hatred, and violence in all its forms can impact detrimentally on the applicant's capacity to present a claim. Some may be deeply affected by feelings of shame, internalized homophobia, and trauma, and their capacity to present their case may be greatly diminished as a consequence." (Een veilige omgeving is even belangrijk tijdens consultaties met juridische vertegenwoordigers. Discriminatie, haat en geweld in al zijn vormen kunnen een nadelige invloed hebben op het vermogen van de aanvrager om een aanvraag in te dienen. Sommigen kunnen diep worden getroffen door gevoelens van schaamte, geïnternaliseerde homofobie en trauma, en hun vermogen om hun zaak te presenteren kan daardoor aanzienlijk verminderd zijn)

Verzoeker inconsistente verklaringen kunnen worden toegeschreven aan trauma en angst voor vervolging. De CGVS heeft deze factoren niet voldoende in overweging genomen, wat cruciaal is bij zaken die claims op basis van seksuele geaardheid betreffen. De angst voor vervolging en maatschappelijke afwijzing in Ghana kan aanzienlijk van invloed zijn geweest op hoe en wanneer verzoeker zijn seksuele geaardheid heeft onthuld:

"Fear of disclosure remains prevalent for many claimants and continues long after their arrival in Europe. It may be a long time before they feel secure enough to discuss their SOGI with anyone, let alone presenting it as the basis for their asylum claim." (Angst voor onthulling blijft wijdverbreid voor veel aanvragers en blijft lang na hun aankomst in Europa bestaan. Het kan lang duren voordat ze zich veilig genoeg voelen om hun SOGI met iemand te bespreken, laat staan het als basis voor hun asielaanvraag te presenteren)

4. Verkeerd gebruik van Stereotypen

De beslissing van de CGVS was zwaar gebaseerd op stereotypische opvattingen over hoe een biseksueel individu zich zou moeten gedragen en zijn seksuele geaardheid zou moeten uiten. Dit druist in tegen de richtlijnen, die waarschuwen tegen het gebruik van stereotypische aannames en in plaats daarvan pleiten voor een geïndividualiseerde en genuanceerde beoordeling:

"Decision-making is too often based on an attempt to objectively 'prove' a claimant's SOGI and starts from a position of scepticism that the claim is 'genuine'. Time and again during our fieldwork, claimants asked us, despairingly or wearily: 'So how can I prove my SOGI?' We recommend that asylum and judicial authorities take the evidence, particularly the personal testimony, submitted by claimants as the starting point for credibility assessment." (Besluitvorming is te vaak gebaseerd op een poging om de SOGI van een aanvrager objectief te 'bewijzen' en begint vanuit een positie van scepsis dat de claim 'echt' is. Steeds opnieuw vroegen aanvragers ons tijdens ons veldwerk, wanhopig of vermoed: 'Dus hoe kan ik mijn SOGI bewijzen?' We raden aan dat asiel- en gerechtelijke autoriteiten het bewijs, met name de persoonlijke getuigenis, van aanvragers als uitgangspunt nemen voor de geloofwaardigheidsbeoordeling)

Het afwijzen van verzoeker claims op basis van clichématige en seksueel expliciete beschrijvingen negeert de culturele verschillen in het uiten van seksuele geaardheid. Deze misinterpretatie kan worden gezien als een vooroordeel tegen verzoeker oprechte ervaringen en uitingen van zijn biseksualiteit: "There are no universal characteristics or qualities that typify LGBTI individuals any more than heterosexual individuals. Their life experiences can vary greatly even if they are from the same country." (Er zijn geen universele kenmerken of kwaliteiten die LGBTI-individuen typeren, net zo min als heteroseksuele individuen. Hun levenservaringen kunnen sterk variëren, zelfs als ze uit hetzelfde land komen)

5. Procedurele en Bewijstechnische Kwesties

De CGVS wees op inconsistenties met betrekking tot verzoeker reisdocumenten en de tijdlijn van zijn bezit van valse documenten. Deze inconsistenties moeten echter worden bekeken in het licht van de stress en angst voor vervolging die verzoeker ondervond, wat zijn vermogen om onder druk een samenhangend verhaal te geven, zou kunnen hebben beïnvloed:

"Considering the traumatic and violent experiences most SOGI claimants have undergone in their countries of origin and on the way to Europe, the expectation of an immediate and full confession of one's SOGI is clearly unrealistic and inappropriate." (Gezien de traumatische en gewelddadige ervaringen die de meeste SOGI-aanvragers hebben ondergaan in hun landen van herkomst en op weg naar Europa, is de verwachting van een onmiddellijke en volledige bekentenis van iemands SOGI duidelijk onrealistisch en ongepast)

De CGVS verwierp het medische bewijs met betrekking tot verzoeker knieblesure als irrelevant voor zijn claim van bisexualiteit. Deze verwerping negeert de bredere context van hoe fysieke verwondingen deel kunnen uitmaken van het vervolgingsverhaal en kunnen bijdragen aan de algehele geloofwaardigheid van de asielzoeker:

"De beoordeling van het verzoek moet rekening houden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de aanvrager, inclusief factoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, om te beoordelen of de daden waaraan de aanvrager is of zou kunnen worden blootgesteld, overeenkomen met vervolging of ernstige schade."

6. Niet Erkennen van Procedurele Behoeften en Speciale Overwegingen

Verzoeker kreeg niet de juiste procedurele ondersteuning die specifiek was afgestemd op zijn behoeften als SOGI-asielzoeker. Dit omvat het bieden van een ondersteunende omgeving voor het onthullen van gevoelige persoonlijke informatie en ervoor zorgen dat zijn psychologische kwetsbaarheden worden meegenomen tijdens de evaluatie:

"A safe environment is equally important during consultations with legal representatives. Discrimination, hatred, and violence in all its forms can impact detrimentally on the applicant's capacity to present a claim. Some may be deeply affected by feelings of shame, internalized homophobia, and trauma, and their capacity to present their case may be greatly diminished as a consequence." (Een veilige omgeving is even belangrijk tijdens consultaties met juridische vertegenwoordigers. Discriminatie, haat en geweld in al zijn vormen kunnen een nadelige invloed hebben op het vermogen van de aanvrager om een aanvraag in te dienen. Sommigen kunnen diep worden getroffen door gevoelens van schaamte, geïnternaliseerde homofobie en trauma, en hun vermogen om hun zaak te presenteren kan daardoor aanzienlijk verminderd zijn)

In conclusie schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, omdat het CGVS geen adequaat onderzoek heeft gedaan naar de specifieke risico's en omstandigheden die verzoeker zou kunnen tegenkomen bij terugkeer naar Ghana. Dit gebrek aan zorgvuldige beoordeling van de geclaimde mishandeling en de ondersteunende documentatie van verzoeker is in strijd met de bescherming die artikel 3 van het EVRM beoogt te bieden tegen marteling en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Dit gebrek aan diepgaand onderzoek naar de potentiële gevaren en het ontbreken van een individuele beoordeling van de situatie van verzoeker in relatie tot deze gevaren, brengt hem bij terugkeer mogelijk in direct gevaar voor onmenselijke of vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM. Daarom moet de beslissing van het CGVS als onzorgvuldig worden beschouwd, en het is noodzakelijk dat een nieuw onderzoek wordt ingesteld dat de volledige omvang van de risico's waaraan verzoeker zou kunnen worden blootgesteld, grondig evalueert.

Bovendien schendt de beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. De motivering van het CGVS was noch volledig, noch nauwkeurig, noch adequaat. Door geen grondig onderzoek naar de feiten uit te voeren en niet alle noodzakelijke informatie te verzamelen voor het nemen van een beslissing, heeft het CGVS zijn wettelijke verplichtingen verzuimd, wat het fundament van het beroep tegen zijn beslissing versterkt. Deze tekortkoming in het verzamelen en analyseren van relevante informatie vormt een bijkomende schending van de wettelijke en regelgevende normen, die de legitimiteit van de beslissing van het CGVS in deze zaak ondermijnt.

Ten slotte vormt het gebrek aan systematische monitoring van gerepatrieerden door het CGVS een belangrijk hiaat in de algehele beoordeling van risico's, waardoor de grondslag voor schending van artikel 3 van het EVRM in dit specifieke geval wordt versterkt. Het CGVS kan dus het risico voor verzoeker om dergelijke behandelingen te ondergaan niet uitsluiten."

Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker het cassatieberoep van 9 juli 2024.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van het huidige, tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte asielrelaas. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd verworpen wegens laattijdigheid (RvV 1 juli 2024, nr. 309 142; *supra* 1.2.).

In het kader van onderhavig, tweede verzoek volhardt verzoeker in de eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn vluchtmotieven. Het feit dat verzoekers problemen in het kader van het eerdere verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van dit eerdere verzoek niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt

voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar een cassatieberoep dat werd ingediend tegen het arrest van de Raad van 1 juli 2024 en het feit dat dit arrest dus nog niet definitief is. Ter terechtzitting volhardt de advocaat in de argumentatie dat de beslissing in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming nog niet definitief is. De Raad is echter van mening dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de kern van de zaak en het gezag van gewijsde dat dit arrest heeft. Het loutere feit dat de thans bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat er geen dergelijk cassatieberoep werd ingediend, is niet dienstig in het kader van het devolutief beroep. Bovendien legt verzoeker niet uit hoe de commissaris-generaal bij zijn beslissing van 10 juli 2024 op hoogte diende te zijn van dit cassatieberoep dat werd ingediend op 9 juli 2024. Een mail van de Raad van State aan verzoekers advocaat over de inschrijving van het cassatieberoep op de rol werd overigens pas op 10 juli 2024 opgemaakt (verzoekschrift, stuk 3).

Verder herneemt verzoeker woord voor woord het verzoekschrift dat hij indiende tegen de beslissing van 30 mei 2024 van de commissaris-generaal, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ter terechtzitting stelt de advocaat zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep beoogt om het enig middel van een onontvankelijk beroep (RvV 1 juli 2024, nr. 309 142, *supra* 1.2.) alsnog te laten onderzoeken.

De Raad is van mening dat verzoekers grieven kennelijk niet in verband kunnen worden gebracht met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de kernvraag of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De motivering van de bestreden beslissing wordt bevestigd als volgt:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. Uw nieuw element betreft “foto’s en een video, die ik nam van mezelf, om de verwondingen te tonen die ik heb opgelopen nadat ik aangevallen werd in Ghana vanwege mijn seksuele oriëntatie,” verwijzend naar het incident op 6 maart 2024. Op dit beeldmateriaal zou te zien zijn: “ik bevind me op een ziekenhuisbed met verwondingen aan mijn armen en buik. Deze wonden zijn nog rauw en men kan zien dat mijn huid werd afgescheurd. Ik bevind me al liggend in een ziekenhuisbed in Ghana nadat ik aangevallen werd.” U benadrukt dat het toont dat niet-heteroseksuele personen worden vervolgd in Ghana, dat u vreest opnieuw deze vervolging of erger te ondergaan. U stelt dat u eerder geen toegang had tot uw telefoon (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, zie administratief dossier).

Het door u neergelegde beeldmateriaal – het CGVS vindt enkel de foto’s terug in uw dossier, maar uit uw verklaringen blijkt dat de video soortgelijk beeldmateriaal zou bevatten – heeft betrekking op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet dat, zoals hierboven reeds werd aangehaald, werd afgewezen door het CGVS wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het neergelegde bewijsmateriaal kan deze ongeloofwaardigheid niet omkeren. Immers, er kan niet objectief worden nagegaan in welke omstandigheden, inclusief aanleiding, u deze verwondingen opliep.

Bovendien werd er u door de Protection Officer tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, gevraagd of u documenten of foto’s wenste toe te voegen aan uw dossier, waarop u toen antwoordde: “ik heb geen foto’s of documenten want toen het incident gebeurde moest ik in allerijl Ghana verlaten om mijn leven te redden” (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/05/2024, hierna NPO, p. 3).”

Uit zijn schriftelijke verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van het volgende verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen.

De weerhouden motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het vorige verzoek om internationale bescherming.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, oordeelde de bestreden beslissing op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refolement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

3.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.5. Verzoeker liet zich bijstaan door een advocaat, dit wil zeggen een beroepsbeoefenaar van het recht en te dezen ook niet onbekend met het vreemdelingenrecht en kan dus niet als rechtvaardiging inroepen dat hij niet vertrouwd is met de wettelijke bepalingen en de rechtspraak dienaangaande. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen.

De Raad leidt uit de bovenstaande vaststellingen (*supra* 2.3.) af dat het enige doel van onderhavig beroep kennelijk onrechtmatig is, omdat niet wordt ingesteld om het doel te verkrijgen dat de wet toestaat dat het verschaft.

4. Artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst ter terechtzitting op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel, waarvan de mogelijke toepassing al werd opgenomen in de oproeping voor de terechtzitting, luidt als volgt:

“Wanneer er aanwijzingen zijn dat het ingestelde beroep kennelijk onrechtmatig is dan brengt de Raad deze vaststelling, bij de behandeling van dit beroep, ambtshalve in de debatten. Zij stelt de ter terechtzitting aanwezige partijen in staat om hun bemerkingen hieromtrent te laten gelden en kan hiertoe, zo nodig, de zitting schorsen. De Raad kan, zo nodig, ook uitspraak doen over het ingestelde beroep en in haar arrest een nieuwe zittingsdatum bepalen met het oog op verdere debatten inzake het kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag, wordt de aandacht gevestigd op een mogelijk onderzoek naar het rechtmatig karakter van het beroep door melding van onderhavig artikel.

De Raad kan een geldboete opleggen telkens zij oordeelt dat een beroep kennelijk onrechtmatig werd ingesteld.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

Het bedrag van de geldboete, met een minimum van 125 euro en een maximum van 2.500 euro, wordt bepaald door de Raad.

Elk jaar op 1 januari, worden de in het vijfde lid bepaalde bedragen van rechtswege aangepast aan de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen volgens de volgende formule : het basisbedrag, vermenigvuldigd met de nieuwe index en gedeeld door de oorspronkelijke index. De nieuwe index is de index van de consumptieprijzen van de maand december van het jaar voorafgaand aan het jaar waarin de bedragen overeenkomstig het vijfde lid worden aangepast. De oorspronkelijke index is de index van november 2017. Het bekomen resultaat wordt afgerond naar de hogere euro indien het deel in decimalen groter of gelijk is aan vijftig cent. De afronding gebeurt naar de lagere euro indien het deel in decimalen kleiner is dan vijftig cent.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere regels inzake de inning van de geldboete.

Het arrest waarin het kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep wordt vastgesteld en een eventuele geldboete wordt opgelegd, wordt, in het geval de verzoekende partij werd bijgestaan door een advocaat, ook ter kennis gebracht van de bevoegde stafhouder en de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand.”

Ter terechtzitting gevraagd wat het doel is van onderhavig beroep, in het licht van artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet, stelt de advocaat dat verzoeker een ontvankelijkheidsverklaring wenst te bekomen en een verder onderzoek ten gronde.

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan worden afgeleid uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207 381).

Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen, met inachtneming van het nadeel dat berokkend werd aan het gerecht, alsook met inachtneming van de financiële toestand van verzoeker.

De boete dient hoger te liggen dan de minimum-boete gelet op de impact van het kennelijk onrechtmatig beroep op de Raad, waarbij de procedure waarvan het kennelijk onrechtmatig karakter werd vastgesteld de Raad noopte om een zitting op een zeer korte termijn te organiseren. Hierdoor wordt immers de organisatie van de Raad en de behandeling van rechtmatig ingestelde beroepen in het gedrang gebracht.

Het komt *in casu* gepast voor om een geldboete van 250 euro op te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

Een geldboete van 250 EUR wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 3

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de FOD Financiën, dienst Kadaster, registratie en domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Artikel 4

Dit arrest wordt ter kennis gebracht van de bevoegde stafhouder en de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

J. PEETERS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. PEETERS

S. VAN CAMP